

[Poul Schlüter]

Regeringen opnår med sine indgreb to sikre følger: for det første et højere skatte-tryk, for det andet en stigende arbejdsløshed. Er det virkelig denne regerings fornemste mål?

Så er der besparelserne, men de er jo stadig ganske uafklarede. Får vi dem mon? Eller udskriver regeringen valg forinden? Besparelserne er alene en vis opbremsning i udgiftsstigningerne. Vi oplevede i fjor, at regeringens lovpriste og stærkt udbasunerede spareplan blev ædt op af andre udgiftsstigninger. Inden mange måneder var gået, var der vedtaget flere nye udgifter end de oprindelige besparelser. Går det mon på samme måde i dette efterår? Det sikre er, at venstre nu fylder regeringens kasse, men det er også det eneste sikre.

I det konservative folkeparti har vi den opfattelse, og vi har længe givet udtryk for den, at vi har passeret det tidspunkt i den historiske udvikling, hvor man kan løse noget som helst problem i vort land fornuftigt gennem stigende skatter og afgifter. Vi tror ikke på det; det duer ikke. Der må andre metoder til.

Afgifterne vil uvægerlig udløse et nyt lønpres. Og vi kommer nu i den situation, at en dansk regering må påtage sig et helt direkte ansvar for det lønpres, som er uundgåeligt.

Den forrige ordfører her på talerstolen hævdede, at regeringens buket sandelig ikke på nogen måde ville forringe konkurrenceevnen. Det er en naivisme hinsides det fattelige. Jeg har utallige gange hørt venstreordførere fra denne talerstol give udtryk for, at det var en sikker følge af højere skatte- og afgiftstryk, at der kom lønpres. Vismændene siger det. Arbejdsgiverforeningens formand påpegede det i sin beretning for nylig. Naturligvis.

Der er så mange, der i denne tid taler om de nye overenskomster, men det er jo egentlig et falsum. Vi har ikke fået nye overenskomster. Vi er inde i en ny overenskomstperiode, men vi har ikke fået nye overenskomster. Overenskomster er noget, parterne frivilligt slutter. Vi har fået en lov. SV-regeringen har ved lov fastsat alles lønninger og bestemt, at de skal nu stige med 10 pct. om året, og det er derfor, regeringen må følge op, som den gør, med afgifter, der skal inddrage købekraften. Men der er jo ingen virkelig erstatning for en indkomstpølse,

som er tabt på gulvet. Det, vi nu oplever, er efter vor opfattelse, at regeringen misbruger oliekrisen som camouflage over en sammenbrudt politik. Der er jo heller ingen andre vestlige lande, som netop i disse dage forelægger parlamenterne en økonomisk politik mage til SV-regeringens. Mange søger at få begrænset deres lands energiforbrug. Naturligvis. Det er fornuftigt. Men der er ingen andre lande, som nu må erkende, at den økonomiske politik totalt er brudt sammen, som den danske regering er nødt til det.

Det afgørende er, at nu skruer man igen skattetrykket opad, men som buketten er sammensat, bliver følgen uundgåeligt stigning i arbejdsløsheden. Vi bliver altså fattigere. Og uden at vi får en afgørende forbedring af betalingsbalancen, inddrager regeringen nu stort set de lønstigninger, den selv bevilgede med overenskomstloven i foråret. Tilbage bliver, at vore arbejdspladsers omkostningsniveau bliver skruet i vejret før eller senere til glæde for ingen og til skade for alle. Derfor er det kort sagt socialdemokratisk politik, der fortsættes. Besparelserne er usikre og for små, stigningstakten skrues en anelse ned, men regeringen forsømmer stadig at tilrettelægge samfundsøkonomien, så virksomhederne får mulighed for at producere mere, fordi der kan sælges mere.

Vi erkender, at en begrænsning af energiforbruget er nødvendig, men regeringen misbruger olieproblemerne til at føre landet endnu længere ind i et tæt og mørkt socialdemokratisk morads. Det er en helt anden politik, der er brug for: med lønstop, med skattestop, med udgiftsstop, med omkostningsstop både for private og virksomhederne. Det er den offensive vej, vi vil anbefale.

Derfor har vi udarbejdet et modstykke. Det er en enkel og kort plan med 6 punkter, og jeg mener, at landet ville komme i en helt anden økonomisk udvikling, hvis man lyttede til os. Vi er enige med de ledende økonomer, som de sidste dage har fastslået, at regeringens forslag ikke løser de reelle problemer. Vi foreslår en alternativ plan med 6 hovedpunkter.

For det første: olie-, benzin- og gasafgiften opgives, og i stedet tilrettelægges der en direkte begrænsning af energiforbruget. Regeringen skal fastlægge det nødvendige loft over importen af råolie og andre energiformer, og olieselskaberne kan og skal foretage